

Ami 1956-hoz vezetett

Miután Roosevelt meghirdette, hogy ellenfeleitől csak feltétel nélküli kapitulációt fogad el, s ehhez a szabadkőműves angol és szovjet kormány is örömmel csatlakozott, Németország és Magyarország kénytelen a háborút végelgyengüléséig folytatni. Az 1945 májusi német kapituláció után a német munkatáborokból mintegy 450.000, a tifuszbajrányt túlélő zsidó tért vissza részben korábbi lakhelyére, részben pedig a győztes államokba – már akit be is fogadtak. Egy részük pedig a világháborún szerencsésen kívülrekedt országokba. A legyőzött államokban élő és visszatért zsidóság a láthatatlan szabadkőműves hatalom utasításainak megfelelően a szovjet csapatok segítségével rövid választási komédiasorozat után magához ragadta az adott országok feletti totális hatalmat. Azonnal működésbe hozták a már előre megszervezett erőszakszerveiket, Magyarországon az Államvédelmi Hatóságnak keresztelt teljes egészében a zsidók által irányított szadista terrorintézményt. Nem történt ez másképp sem Lengyelországban, Kelet-Németországban, Romániában, Csehszlovákiában, Bulgáriában vagy akár Jugoszláviában. Bár ez utóbbiban ment a szovjet haderő biztosítása nélkül is, de a szabadkőművesség itt is nagy töménységben megtalálható volt. Hogy mást ne mondjunk, szabadkőműves volt állítólag maga Titó is. Nem is lehetett más, hisz enélkül hosszú uralma és a Sztálinéval vetekedő személyi kultusza bizony ki nem alakult volna. Mivel azonban Titó nem volt zsidó, számos nagyhatalmú zsidó szabadkőművest rendelték mellé. (Mose Pijade, állítólag Rankovics és Kardelj) Erre különösképp nagy szükség mutatkozott, mert Ju-

goszláviának különös szerepet szánt a láthatatlan világhatalom. Ő lesz a nem kommunista világ szemében a kommunista etalon, amely azt hivatott többek között igazolni, hogy a kelet-európai, úgynevezett népi demokráciák nem a szovjet fegyverek nyomására választották a szovjet-szocialista utat, hanem saját akaratukból. Hisz lám, Jugoszlávia másképp döntött és ezt meg is tehette. Titóra kiosztják a szocialista Júdás szerepét, amelynek kiváló alakítása több Oszkár-díjat is megérdemelt volna. Ő lesz a látványos, a Szovjetunió és Amerika legfelsőbb vezetésében sohasem létezett hidegháború kommunista fenegyereke. Az ő világszínpadi alakítása lesz többek között a lázas fegyverkezés egyik nagyon fontos okozója, a szabadkőműves plutokrácia nagy öröme, sokkal inkább busás hasznára, Kelet-Európa lakosságának pedig nagy nyomorára.

A modern közgazdaságtan szabályai szerint egy ilyen hasznos országot és annak vezetőjét értelemszerűen meg kell fizetni. Titónak nem is lehetett oka panaszra, legalábbis amíg tartott a fegyverkezés és a vezető nyugati hatalmak, különösen az Egyesült Államok gazdasági konjunktúrája. Egyelőre nem akarunk mindenáron összefüggéseket erőltetni az események alakulására, de tény, hogy ez a konjunktúra együtt hanyatlott Titó gyorsan romló egészségével. Titó magas kora ugyan ellentmond ennek, de Reza Paklavi, Erick Honecker akár saját házuk táján is akad ilyen példa; Kádár János halála. Talán még Grósz Károlyé is! Amely egyidejűleg következett be rendszerük kimúlásával, mégis agyunkban motoszkál. Egyelőre azonban még ömlik a pénz Jugoszláviába. A vissza nem térítendő segélyek és kölcsönök szinte megszámlálhatatlan tömege. Az amerikai bankok esetében ez természetszerű kötelesség. Megmosolyogjuk viszont, amikor az angol és francia kormányok is beszállnak a nemes lelkű adományozók közé,

hiszen közvetett módon ez a második világháború utáni konstrukció segíti majd a Szovjetuniót és az Egyesült Államokat, hogy megszabadítsa őket gazdaságuk fontos erőforrásaitól, a gyarmatoktól. A legyőzött Nyugat-Németország kábulata pedig, amelyben Márka milliárdokat szinte extázisba esve szórja a jugoszláv serpenyőbe – több mint százalmas. Jugoszlávia pedig európai pénzen vásárolt amerikai fegyverekkel felszerelt legerősebb "el nem kötelezett" haderejét hozza létre az Egyesült Államok és a Szovjetunió nagy örömeire. A jugoszláv hadsereg valóban nagyon komoly katonai erőt képvisel, annál is inkább, mert tisztikarát csaknem teljes egészében szerbek adják. Amint látni fogjuk az 1999. évi koszovói háború során még az Egyesült Államok által vezetett NATO sem merészel vele szárazföldi hadműveletekbe bocsátkozni. Ennek ugyan más okai is vannak, a NATO mégis ezt sugallja. Mindezek ismeretében alig tudjuk magyarázatát adni, hogy rövid, de a szláv alkattól megszokott fanatizmussal vívott háború után sorra szakadnak ki Szlovénia, Horvátország és Bosznia.

A kilencvenes évek jugoszláv válságáról érdemes néhány mondat erejéig külön is foglalkozni. Az már a kezdetén is felismerhető volt, hogy az első és második világháborúkhöz hasonlóan ügyes diplomáciai keveréssel itt tervezték a harmadik világháború elindítását is, hisz erre Szerbia, később Jugoszlávia néven erre kiválóan alkalmas. Ennek pedig fontos előfeltétele, hogy Jugoszlávia szabadkőműves vezető irányítás alá kerüljön, mivel ez a folyamat Titó halálával megszűnni látszott. Erre a célra a szerb származású amerikai milliomost, Milán Pánič-ot szemelik ki. Szabadkőműves mesterkedés nyomán "jugoszláv kezdeményezésre" meglehetősen gyorsasággal Jugoszlávia miniszterelnöki székében találjuk. A többségben lévő nem szabadkőműves szerb vezetők azonban felismerik a különös attrakció célját.

Ügyes parlamenti húzással visszaállítják az elnöki főhatalmat, amelynek elnyerését közvetlen választásokhoz kötötték. Mivel a jugoszláv sajtó jelentős része kívül esik a helyi zsidóság befolyásától, már a választási kampány előtt szerb érdekű sajtó polémia kezdődik Milán Pánič ellen. Az elnökválasztáson Milosevič és Pánič indulnak. A belső és külső zsidó sajtó nem volt képes elkápráztatni a szerb népet sem Pánič millióiival, sem a ravasz módon sejtetett amerikai "bőségszaruval". A szerb nép nem vesztette el irigylésre méltó nemzeti tartását. Elnökéül választotta Szlobodán Milosevič-et. Drága árat fizetett érte! Teljes súlyával zúdult rá a láthatatlan hatalom dühe, amely még az addig szentnek tartott trianoni tákalmányt is szétzúzta. Sorra szakadnak le Horvátország, Szlovénia, Bosznia és csak idő kérdése; Koszovó. A magyar szabadkőműves kormányok együgyűsége viszont nem ismeri fel, vagy nem engedik számára felismerni ezt a – talán soha meg nem ismétlődő – kitűnő alkalmat az elrabolt magyar Délvidék diplomáciai úton való visszaszerezhetőségére.

Mivel a jugoszláviai keverés fő célja; Németország háborúba ugratása nem sikerült, kizárólag Milosevič megleckéztetésére az Egyesült Államok maga indít fegyveres agressziót. Még az ENSZ megdolgozásával sem fárasztja magát, pedig ez az engedelmes szavazógép eddig még sohasem mondott ellent akaratának. Megelégedett a NATO fejbólintásával, s annak égisze alatt indította el szégyenletes támadását Jugoszlávia ellen. Kínosan ügyelt azonban arra, nehogy nagy kárt okozzon. Bombázásait kizárólag a jugoszláv nép megfélemlítésére és a NATO pénztárcájának megfejtésére, nem különben hadserege elavult rakétáinak különös értékesítésére tervezte. Ennek teljesülése után sajtó- és rőpiratháborúval igyekszik kikényszeríteni Milosevič lemondását vagy leváltását. A

Dunába bombázott hidakkal sikerült gátat emelni az európai országok áruszállításai elé. Nagyobb kárt okozva szövetségeseinek, mint magának az ellenségnek.

Figyelemre méltó, hogy a jugoszláviai bombázások csaknem teljes ideje alatt Milan Pánič Budapesten tartózkodott. Nem is titkolva a magyar sajtó előtt, hogy szükség esetén azonnal hajlandó Belgrádba utazni és átvenni Jugoszlávia vezetését. Mindez meggyőzően igazolja a láthatatlan szabadkőműves hatalom változatlan jugoszláviai célját. Pánič hosszú és különös budapesti vendégeskedését aligha lehet magyarországi gazdasági érdekeltségeivel magyarázni.

*

Mindenesetre nem ígérkezik egyszerű dolognak a már a háború beindítása előtt, sőt annak fejében a Szovjetuniónak felelőtlenül odaígért kelet-európai, úgynevezett "ütköző államok" békés Status quo-jának hosszú távú biztosítása. A szabadkőműves tervezők jól tudták, hogy a porrá zúzott államok vesztes háborújuk ürügyén mesterségesen szított pszichózisa néhány békeév elmúltával lecsillapodik majd. A világháború valódi okainak feltárása, s vele együtt a valódi felelősök felkutatása és megnevezése elkerülhetetlen lesz. Azaz, hogy csak lenne, ha e pszichózis kifulladását lehetővé tennék. Hogy ez be ne következzen, hidegháborús szereposztásban ámitják majd az egész világot.

A második világháború történetírásának kereteit maga a szabadkőműves hatalom láthatatlan szervezete szabja meg. Néhány angol és amerikai szabadkőműves és általuk jól megfizetett "történetíró" gyorsan közread néhány hamis vágányra terelt világháború történetét leíró könyvecskét, majd időnként csepegtetnek hozzá néhány "még publikálatlan" hazugságot, és ezzel lassan megkövesedik az a vizsgá-

latósági határ, amely mentén a további világháború történetet ragozni lehet. Egyes részleteit, amelyek ebbe a történeti keretbe nem férnek bele, még kérdezni sem lehet, különben a fasiszta bélyeget többé le nem mossák a kíváncsiskodóról. Ilyen tabu például a háború után hatalmi szóval kialakított Szovjetunió ütközőállamainak szocialista alávetése, továbbá a szovjet és angol-amerikai, valamint a francia szégyenletes megszállás határideje. Ezekre vonatkozóan csak a teheráni, jaltai és potsdami propaganda nyilatkozatok, az ott állítólag elhangzott, a mesék világába sorolható "viták" jegyzőkönyveivel szórakoztatták az érdeklődő olvasókat. Hogy ténylegesen mennyi időre határozták ezt meg, a mai napig sem hozták nyilvánosságra, pedig volt ilyen meghatározás, kellett lennie. Ma már a bekövetkezett eseményekből ez megállapítható. Ezt az időszakot ötven évben szabták meg. Ha visszatekintünk a több könyvtárnyi hazugságözönre, amellyel a szabadkőműves zsidóság és jól fizetett szekértolói szédítették az egész világ népeit, erre csupán egyetlen homályos, de 1990 előtt megfelelő módon nem értelmezhető elszólást találunk. Ez pedig Churchilltól származik. Egy alkalommal megkérdezi Sztálintól, hogy véleménye szerint mennyi időre lesz szüksége Németországnak a második világháború elvesztése után egy új háborúra való felkészüléshez. Sztálin 15-20 évet említett. Erre Churchill szabadjára engedte fantáziáját, hogy mi mindentől kell majd eltiltani Németországot, hogy a világ legalább ötven évig békében élhessen. Churchill ekkor még nem sejtette, hogy a háború utáni gazdasági konjunktúra, amelyet a "győztes" angol birodalom tudott kihasználni a legkevésbé, meg sem közelíti majd az ötven évet. Már a félidőnél kifulladás. Tengerentúli szabadkőműves barátai pedig titkos miséken egy új Hitler eljövetelért imádkoznak. Bármilyen paradox a gazdaság

akkut válságát csak egy új nagy világháború tudná leküzdeni. A láthatatlan hatalom tervezői minden eddigi erőfeszítései – szerencsére – mindeddig eredménytelenek maradtak. Nem sikerült a két – immár konkurenssé vált Németország és Japán támadó háborúját kiprovokálni. A már egy évtizede tartó jugoszláv belháború levét is eddig csak a szerbek itták meg. Hiába próbálták válogatott provokációkkal Németországot belekeverni, hogy aztán magára hagyják, szerencsére eddig nem járt sikerrel.

A háborús konc elosztásának szentesítése az 1945. július 17-én kezdődő potsdami konferencián történik. Azonnali realizálására azonban csak a Szovjetuniónak volt meg a lehetősége, hiszen csapatai minden befolyása alá adott területen megszállóként jelen voltak. Az Egyesült Államok háborús nyeresége, a gyarmatok újrafelosztása hosszabb időt vesz igénybe. Ezt a cél szolgálja majd a "hidegháború" szélhámossága. A gyarmatok különös felszabadítása egyértelműen igazolja, hogy a Szovjetunió és az Egyesült Államok kormánya között a valóságos hidegháború sohasem létezett. A két győztes nagyhatalom háború utáni viszonyát mindvégig a szövetségesi együttműködés jellemezte és jellemzi mind a mai napig.

Az ötven évesre tervezett békés Status quo Sztálin halálával megingani látszott. Alig hunyta le szemét a világtörténelem legnagyobb szabadkőműves hóhéra, Kelet-Berlinben és más kelet-német városokban felkelés – szocialista szóhasználat – ellenforradalmi lázadás tört ki, amelyet a szovjet tankok gyorsan elfojtottak.

A potsdami győztesek konferenciája után a Szovjetuniónak most már "törvényesen" is odaítélt vazallus államokban egységes elvek alapján megindult a totális kommunista hatalom megszerzésére irányuló "demokratikus" komédia. Az Egyesült Államok és Anglia álszent módon azt

ajánlotta Sztálinnak, hogy a már Moszkvában kinevezett "miniszterek" törvényesnek látszó szabad választások útján kerítsék hatalmukba a fizetségül adott országokat. A szovjet megszálló csapatok nyomában Moszkvában kitartott szabadkőműves zsidók légiója lepte el ezeket a jobb sorsra érdemes országokat. Magukat kommunista pártokká szervezve az ország lumpen elemeivel és a hazaárulásra mindig hajlamos kétes egzisztenciáival a népbolondítás minden formáját bevetve megkezdték a helyi lakosság megdolgozását. Magyarországon az újdonsült Rákosi Mátyás és zsidó társai által fémjelzett, kommunista pártnak semmiféle bázisa sem volt. A magyar nép még emlékezett az 1919-es kommunista diktatúrára, annak minden borzalmaira. Még maga előtt látta a Szamuely Tibor vezette Lenin-fiúk "látogatása" során az út menti fákra akasztott parasztok hulláit. Számos, az első és második világháborút végigharcolt magyar katona akadt, akinek volt szerencséje megismerni az orosz munkás és paraszt életszínvonalát, amelyet most megváltásként kínáltak számára. Látta a kolhozokat és a csajkával kezükben ebédért sorban álló parasztokat. Nem hitt az ellenkezőjét bizonygató kommunista propagandának. Nem maradt titokban előtte, hogy a kommunista pártot vezető moszkvai "emigránsok" kivétel nélkül zsidók.

Minden kommunista mesterkedés ellenére az 1945. november 4-én megtartott parlamenti választásokon a kommunista párt színeiben, a 409 fős parlamenti helyből csupán 70 képviselőt választottak. Ezzel szemben a Független Kisgazda Párt 245 képviselőt kapott. A nemzeti erők ilyen nagyarányú győzelme a világháború befejezése után tartott első parlamenti választásokon egyetlen későbbi "szocialista" országban sem volt tapasztalható. Ezzel a választási győzelemmel a kisgazda párt könnyen és jól kormányozható volt volna egy független, szovjet csapatoktól mentes

Magyarországon. A Rákosi vezette szabadkőműves zsidó csapat által szinte minden héten szervezett műbotrányok, amelyet a Szovjetunió által uralt Szövetséges Ellenőrző Bizottság még fel is nagyít, lehetetlenné tesz a magyar érdekek védelmét, a nemzet kiegyensúlyozott kormányzását.

Az 1947-es év baljós eseményekkel veszi kezdetét. Rajk László, kommunista belügyminiszter hivatalos közleményében a köztársaság elleni összeesküvésről tesz bejelentést. A főszereplők természetesen Független Kisgazda Párti miniszterek és országgyűlési képviselők. Sőt május 28-án Szviridov, szovjet altábornagy a Szövetséges Ellenőrző Bizottság alelnöke jegyzéket nyújt át a magyar kormánynak, amely a köztársaság elleni összeesküvés ügyében terhelő adatokat tartalmaz Kovács Béla, a Független Kisgazda Párt főtitkára, és Nagy Ferenc kisgazda miniszterelnökre vonatkozóan. A hír hallatán a magyarság vezetői és a politika iránt érdeklődéssel bíró polgárok rémülten néztek egymásra. Amit hallottak, az bizony történelmi kuriózum. Eddig még sehol a világon nem fordult elő, hogy az ország miniszterelnöke, aki a legfőbb hatalmat gyakorolja, valamint a választópolgárok többségét képviselő párt első számú vezetője összeesküvést szőjön az általuk vezetett ország alkotmánya ellen. Csak most látták, hogy a zsidóság dús fantáziája mi mindenre képes! A kisgazda parlamenti frakció határozatban ítéli el a belügyminisztérium összeesküvéssel kapcsolatos bejelentését. A kisgazda párt minisztertanácson követeli rendkívüli parlamenti vizsgálóbizottság felállítását. A minisztertanács – amelyben a választási eredményeknek megfelelően kisgazda többségű miniszterek vannak – elutasítja saját pártja javaslatát. A többszöri csere után ezek a miniszterek többségükben már a kommunista párt beépített emberei. A

hithű kisgazda vezetők pedig a megfélemlítési hadjárat következtében gyáváknak bizonyultak. Kovács Bélát a szovjet katonai hatóságok letartóztatják és a Szovjetunióba hurcolják. A Szövetséges Ellenőrző Bizottság angol és amerikai tagja nemcsak eltűri, de valószínű, még sürgeti is az oroszokat a gyarmati hatalom mielőbbi megszerzésére. Varga Béla kisgazda párti nemzetgyűlés elnöke külföldre menekül. Nagy Ferencnek, aki ezekben a súlyos napokban – aligha véletlenül – Svájcban tartózkodik, Rákosi kiüzeni: ha hazajön, letartóztatják. Miután Nagy Ferenc az emigráció mellett dönt, alkudozás kezdődik a magyarországi zsidó helytartótanács és Nagy Ferenc között, hogy az alkotmányosság látszatának kedvéért írásban mondjon le miniszterelnöki megbízásáról. Nagy Ferenc erre ígéretet is tesz, de feltételül szabja, hogy fiát és vadászcsizmáját küldjék utána Svájcba. Rákosi nagyvonalúságának köszönhetően a fiú is, a vadászcsizmák is rövidesen Svájcba érkeztek. Ezzel a lovagiasság szabályai teljesültek, a korrekt alku megkötött, Nagy Ferenc a magyar nemzet bizalmával megválasztott miniszterelnök aláírta lemondó nyilatkozatát. Nemzetünk hektikus történelmében sajnos nem egyedi eset, alig több mint három éve is megtörtént egy hasonló lemondás.

A kisgazda párt lefejezése után Rákosi kierőltet egy idő előtti parlamenti választást. Annak ellenére, hogy a kommunista párt az 1945-ös választások után a Szovjetunió által "nyújtott segélyekből" cukrot és más élelmiszereket osztott a lakosságnak nagy reklámozás mellett, sőt az 1946. augusztus 1-jén bevezetett, a nagyfokú inflációt megállító új pénz, a Forint megalkotását is saját művének hirdette, az 1947. augusztus 31-i választásokon még mindig messze elmaradt a kisgazda párt 1945-ös választási eredménye mögött. Pedig számos övön aluli ütessel is győzködte a

magyar társadalmat. Ennek egyik legveszélyesebbje az úgynevezett szalámi taktika volt. Beépített ügynökeivel és a magyar politikai élet széthúzására mindig hajlamos nagy-ravágyó, de szűk látókörű politikusokkal tucatnyi új "Függetlenségi" és "Demokrata" pártokat alapítottak, amelyek dőreségükben indultak az új választásokon. Közben a kommunista párt és a magyar munkásság jelentős részének bizalmát élvező Szociáldemokrata Párt együttműködési szerződést kötött. Míg a választási kampány során egymást szapulták, addig a választó polgár háta mögött összekacsintottak. A zsidóság által uralt szervezetekben ez sem nem új, sem nem egyedi. A "hidegháborús" időszakban találunk majd rá példát bőven. A nemzeti erők megoszthatóságát nagyban elősegítette a köztársaság elleni összeesküvésnek elkeresztelt kommunista színjáték, amelyet minden bizonynyal erre a célra rendeztek. A megfélemlített kiscgazda vezetők elvesztették minden tartásukat. Szánalomra méltó, hogy a Független Kiscgazda Párt politikai bizottsága már 1947. február 4-i ülésén 13 képviselőjét kizárja a pártból a nem létező összeesküvésben való részvételük miatt. Rákosi a választások megnyerése érdekében kéri a Szovjetuniót, hogy az eddig éppen általa ellenzett magyar hadifoglyok hazaszállítását kezdje meg. Mindezek ellenére a lakosság hangulata nem váltott kommunista szimpátiába. Rákosi és környezete nem voltak biztosak az új országgyűlési választások megnyerésében, de még csak számukra kedvező eredményében sem. Bevetik hát a "fülbesúgó agitáció" trükkjét. Tisztában voltak ugyanis azzal, hogy a magyar nép a hadifoglyaik szabadon bocsátásán kívül – amelynek normális körülmények között már rég meg kellett volna történnie – legfőbb vágya a megszálló szovjet haderő kivonása. A békeszerződéssel kirótt jóvátétel nyilván nem kerülhető el, de ennek behajtására nincs szükség egy idegen állam had-

seregére. A kommunista agitátorok magánbeszélgetések során arról igyekeztek meggyőzni a magyar polgárokat, hogy az oroszok csak addig maradnak itt, amíg a kommunisták megnyerik a választást, mivel azokban bíznak, utána kivonulnak az országból. Ez az átlátszó ígéret akkor csak nagyon kevés választót tudott meggyőzni. A magyar akkor még nagy többségében rendelkezett józan ítélőképességével, nem úgy, mint 47 év múlva 1994-ben, amikor a 3,60 Ft-os kenyér és az 5,20 Ft-os sör ígéretével visszazavazta a Magyar Szocialista Párt névre keresztelt kommunistákat a hatalomba. A választások megnyerése után jött a keserű kijózanodás. Az olcsó kenyérből és sörből Bokros-csomag lett elképesztő áremelésekkel. A kenyér rövidesen elérte a 100 Ft/kg árat.

A választások megnyeréséhez további új fondorlatok kiagyalására volt szükség. Rákosi és társai a velük egy húron pendülő szociáldemokratákkal így jutottak el a kékcédulákig. A két párt agitátorai teherautókon járkák a falvakat, és a kékcédulák felmutatásával mindenhol leszavaznak. A választást megelőzően több mint kétszázezer polgárt reakciónak bélyegezve egyszerűen megfosztanak szavazati jogától. Történik mindez a győztes és "demokratikus" nagyhatalmak szeme láttára, akik ez ellen egyetlen szóval sem tiltakoztak. E sorozatos és válogatott disznóságok ellenére a kommunista párt csak 30 fővel tudta parlamenti képviselőinek számát növelni. Csúpan 100 fő mandátumot kapott. A szociáldemokraták még vissza is léptek két fővel, pedig a kékcédulás aktivisták a kommunistákkal megállapodva jelentős mértékben növelték szavazatuk számát. A kiscgazda pártot viszont sikerült szétverni. Az 1945-ös 245 fő helyett csúpan 67 fő képviselőjük maradt. A Demokrata Néppárt 60 fő, a Demokrata Párt 18 fő, a Függetlenségi Párt 49 fő képviselői helyet

szerezett. Apróbb pártok további 11 képviselõn osztozhattak. Valódi jobboldal esetén a kommunista és szociáldemokrata 167 fővel szemben még így is többségben voltak. Csakhogy a vörös pártok emberei minden párt vezetőségébe beépültek, és már többségben voltak. Így a kommunista és szociáldemokrata párt 1948. június 12-i formális egyesülésével a többi pártok szétverésével és betiltásával bekövetkezett a "fordulat éve". Az 1949. május 15-i újabb parlamenti választásokon már nem pártok, hanem az úgynevezett "Népfront" indul, amelyben valóságos pártként már csak a kommunistákból és szociáldemokratákból egyesült Magyar Dolgozók Pártja létezett. A többi pártot már csak néhány dupla pártkönyves kommunista képviselte. A lakosság apátiába esett, hisz másra nem is lehetett szavazni, a Népfront 96,27 %-os "győzelemmel" került ki a választásokból. A proletárdiktatúra megszerezte kétes hírű "legitimációját". A magyar lakosságot belegyömöszölték a szabadkőműves zsidóság hálójába, amelyből a mai napig sem tudott kiszabadulni.

Gyorsított eljárással folytatják a kommunista diktatúra intézményeinek "megtisztítását" és további kiépítését. Ez a folyamat jelentéktelen időkülönbséggel minden úgynevezett "szocialista útra lépett" kelet-európai országban azonos forgatókönyv szerint bonyolódott le. Mindez önmagában is igazolja, hogy az érintett lakosság akarataról itt szó sincs. A végeredmény a szabadkőművesség terveinek zsidó kivitelezése során keletkezett, az Egyesült Államok egyetértésével és jóváhagyásával. Figyelemre méltó, hogy ez a terv a szabadkőműves Churchill 1941 áprilisi elszólásában már felismerhető. Vajon kell-e annál meggyőzőbb bizonyíték arra, hogy a Szovjetuniót még jóval a német preventív támadás előtt felbérelték Németország leverésére, amelynek fizetségéül odadozták a Sztálin által

kialkudott kelet-európai népek 50 évi gyarmati kizsákmányolhatóságát?

A májusi "választási győzelem" után Sztálin utasítást ad vazallus kormányzó pártjainak a párt "megtisztítására", amelyet a párt legfelsőbb vezetésében kell megkezdeni. A tisztogatásnak bele kell illenie a jugoszláv ellenes kampányba, sőt igazolnia kell Jugoszlávia kizárását a kommunista akolból. Rákosi ügyes húzása, hogy lehetséges vetélytársát áldozza fel a hidegháború oltárán. Rajk Lászlóra esik választása. Rajk László ugyan hithű kommunista, amíg Rákosi és szabadkőműves társai az egész második világháború ideje alatt biztonságban éltek világukat a Szovjetunióban, addig Rajk itthon végezte a pártvezetés veszélyes munkáját börtönbüntetéssel vegyítve. Rajk nagy hátránya, hogy nem volt moszkovita, nem is zsidó, bár feleséget közülük vett, de ez kevésnek bizonyult. Megjelenése sokkal kedvezőbb benyomást tesz, mint az elhízott Rákosi. Ebből könnyen kiszámítható, hogy egy pártbeli, még inkább országos krízis esetén komoly esélye lenne a párt élére verekednie magát.

Rákosi utasítására a Magyar Dolgozók Pártja központi vezetősége 1949. június 16-án közleményben jelenti be a trockista kémcsoport leleplezését. Rajk Lászlót és Szőnyi Tibort mint idegen imperialista államok kémeit kizárja az MDP-ből. Nem sokat késlekedik a Rajk által életrehívott félelmetes Államvédelmi Hatóság sem. Június 19-én a Belügyminisztérium sajtóosztálya közli, hogy kémkedés miatt őrizetbe vette Rajk Lászlót, Szőnyi Tibort, Justus Pált és 17 társát. 1950-ben Rákosi likvidálja a hatalomból a kékcédulás segédcsoport, a Szociáldemokrata Párt vezetőit is.

A Rajk-per érdekes színfoltja lesz a magyar "igazságszolgáltatásnak". Az egész ország nyilvánossága előtt folyó bírósági per során a megszeppent párttagok és a tájékozatlan

nagyközönség ámulva hallgatja rádióját, s alig hisz a fülének. Rajk László és társai bűnösnek vallják magukat és szóról szóra bevallják – amiben egyébként senki sem hitt – az összes kémkedésre vonatkozó vádakat. Az érthetetlen jelenség mögött mindenki az ÁVH kínvallatását sejtette. Bár ezek a földre szállt ördögök valóban nem kímélték a kezükre adott "hazaárulókat", ha Luciferük úgy kívánta, akár saját társukat is kezelésbe vették. Szűcs Ernő ÁVH-s ezredest –, aki talán egyedül volt nem zsidó az ÁVH vezetésében – amikor kegyvesztett lett, korábbi beosztottjai egyszerűen agyonverték. Csak kevés beavatatlan ismerte fel e hihetetlen jelenség valódi okát. Sokan pszichikai, esetleg kémiai manipulációra gyanakodtak. Bizonyára volt ilyen is, de a hithű kommunisták esetében erre nem volt szükség.

A vádlottak furcsa magatartásának megértéséhez vissza kell nyúlnunk a bolsevizmus bölcsőjéhez, a két háború közötti szovjet rémuralomhoz, amelyben Sztálin több kommunistát ölt meg, mint a világ kommunista üldöző kormányai együttvéve. A világtörténelem egyetlen uralkodója sem végeztetett ki annyi alattvalóját, mint Sztálin, Rooseveltt és Churchill hű és érdemes szövetségese. 1937 végére már 40 politikai bizottsági tag, illetve póttag, 18 volt népbiztos, 50 helyettes népbiztos, 16 nagykövet az egyes szovjet tagköztársaság elnökeinek és népbiztosainak többsége szagolhatta alulról az ibolyát. Sztálin nem kímélte a más országokból odamenekült kommunista vezéreket sem. Kun Béla kivégzése sem a fasiszta magyar bíróságok ítélete alapján történt, hanem Sztálin egyenes parancsára. Még Davies, az Egyesült Államok moszkvai nagykövete, később a Lenin-rend tulajdonosa is, aki pedig Sztálin- és szovjetellenességgel igazán nem vádolható, értetlenül áll a példátlan vérengzés láttán. Egy fogadás alkalmával kifejtette Litvinov szovjet külügyminiszter előtt, hogy ezek a

"tisztogatások" visszatetszést keltettek Nyugat-Európában és az Egyesült Államokban.³² A magas rangú szovjet vádlottak egytől-egyig egymást túlszárnyalva vallották be a rájuk osztott vádakat. Davies megjegyzi, a diplomáciai testület tagjainak többsége nem hitt a vádokban.³³

A meggyőzőnek tűnő kirakatperek magukon viselték a bolsevista hatalom létrejöttének jegyeit. Az új rendszer születése a New York-i zsidó szabadkőművesség bonyolult műve. Ennélfogva működési mechanizmusa is követi a szabadkőműves ösztönöket. Aki csak felületesen is olvasta el bármely rítusú szabadkőműves páholy szertartáskönyvét, az a végén borzongva teszi le. Miután elismételtetik a leendő páholytaggal az összes fogadalmat, a titkár előolvassa a szabadkőművesek ősi esküjét, amelyet a megjelent összes szabadkőműves állva köteles ismételtelen végighallgatni. Az ősi eskü befejező részét a kirakatperek megértéséhez és helyes értelmezéséhez szó szerint idézzük: "... Ha ezek közül (a tíz pontos fogadalom) csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át szívemet, s hasamat felmetszvé, szaggassák ki beleimet; megcsonkított testemet dobják a tenger fövényére, ahol huszonnégy óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérző tetemeit pedig égessék meg és bocsássák szélnek hamvaimat, hogy még emlékem se maradjon nemcsak a szabadkőművesek és más becsületes emberek közt, de általában a Föld színén se! – Isten engem úgy segélyjen!"

A szöveg önmagáért beszél. Megtalálható abban az izraeli őshaza tenger melléki területére való utalás, csakúgy mint a zsidó szadizmus és az eltorzult ösztönök verbális megjelenése.³⁴ Nem kell különösebben bizonygatnunk, hogy a szovjet uralom létrehozói és későbbi vezetői nagy többségükben zsidó, teljes létszámukban pedig szabad-

körművesek voltak. E fontos kritérium alapfeltétele nemcsak a legfelső, de még a második vonal hierarchiájába való kerülésnek is. A láthatatlan világhatalom által megtervezett és irányított második világháború befejezése óta ez már nemcsak a Szovjetunióra és utódállamaira jellemző, hanem Amerikára és egész Európára is. Kivétel esetleg Spanyolország és az északi államok lehetnek. Ha valami véletlen folytán olyan politikus kerülne a hatalom közelébe, amely nem tagja e veszélyes szervezetnek, akkor két lehetőség közül választhat; vagy elfogadja a páholyba való meghívást vagy a zsidóság által uralt sajtó összehangolt hecckampányával oly mértékben lejáratja, hogy a hatalmi pozícióba való megválasztása szinte kizárható. Ha mindezek ellenére mégis odajut, az ellene hangolt sajtóhadjárat és a szabadkőműves bankárok pénzügyi hatalma lehetetlenné teszi eredményes működését, s így előbb-utóbb megbukik. Elég a háború utáni európai országok történelmére akár felületesen is visszatekinteni, máris meggyőződhetünk a fentiek valóságáról. Kitűnő bizonyítékát adja ennek az osztrák szabadság párt kormányra kerülésével kapcsolatos Ausztria elleni nemzetközi hecckampány, amelyben megtalálható a nemzetközi zsidóság minden kirekesztő és fasisztának nevezhető histériája. Amit rákényszerített minden európai, sőt számos Európán kívüli szabadkőműves kormányra is.

Ázsia a legkevésbé fertőzött a szabadkőműves befolyástól. A felkelő nap országa, Japán ennek köszönheti technikai és gazdasági fejlettségét. A zsidó bankvilág már a század elején kísérletet tett a Japán feletti pénzügyi hatalom megszerzésére. Az 1905-ös japán-orosz háborúhoz jelentős pénz kínáltak. Csakhogy az ügyes japánok nem hagyták csőbe húzni magukat. A Schiffel való ügyleteiket kizárólag üzleti területre korlátozták.³⁵ A második világháborúval porig alázták ugyan, de a szívós népet nem tudták megsem-

misíteni, pedig erre még a németeknél is jobban törekedtek. A rájuk kényszerített Atomholocaust sem tudta megtörni a génjeibe kódolt vitalitását. Az atomtámadás holocaust volt a szó teljes és igazi értelmében. Az auswitzi zsidókat tizedelő tífuszjárvány ehhez képest csupán ártatlan teadélutánnak mondható. A Hirosimára ledobott atombomba egyetlen perc alatt 71.000 japánt ölt meg. A nagasaki bomba pedig 40.000 főt égetett el élve. (Magyar Televízió 1 csatornájának 1998. december 23-án 14.50 órakor elhangzott adása.) Ha ezt összehasonlítjuk a német munkatáborokban három év alatt tífuszjárványban meghalt 300.000 zsidóval, akkor érzékelhetjük csak igazán a Bocchoris király által kiválasztott nép szadizmusának teljes vertikumát. E holocaust eszközt, az atombombát zsidók alkották. Az amerikai zsidó kormány pedig zsidó tanácsadó véleménye alapján vetette be a japán nép ellen. Még azt is felülmúlta a drezdai holocaust, amelyről 50 évig még beszélni sem volt szabad. Ennek bűne pedig mindennél nagyobb, hiszen a háború kimenetele már nem lehetett kétséges. 1945. február 13-án este 10 óra, majd közvetlenül éjfél után 529 angol nehéz bombázó, 14-én délben pedig amerikai légierődök hajtották végre a második világháború legkegyetlenebb bombázását Drezda ellen. 14 órán belül alig egy óra leforgása alatt mintegy 300.000 élő ember égett halálra. A tűzvihar középpontjában több mint ezer Celsius-fok rekonsztruálható. E minden idők legkegyetlenebb holocaustjaiért még nem fizettek kártérítést, de még bocsánatot sem kért senki. Csak a vélhetően szabadkőműves Willi Brandtot kényszerítették "testvérei" a német nép nevében való megalázkodásra.

A német krematóriumok a tífuszjárványban meghalt zsidó munkaszolgálatosokat a járvány megfékezése céljából hamvasztották. A Hirosimára és Nagaszakira ledobott atom-

bombák vagy a drezdai bombák élő embereket égettek halálra. A kétféle "hamvasztás" semmiféle összehasonlítással sem hozható azonos nevezőre.

Az amerikai bankoknak ma már csak az amerikai gazdaságba beépült japán bankok jelentenek méltó versenytársat.

Úgy tűnik, Kína is kívül esik a szabadkőműves hatalom territóriumán. Pedig jelenlegi társadalmi rendszerét a második világháború utáni zűrzavarban sikerült saját tervük szerint átalakítani. Mao Ce-tung nagy valószínűség szerint szabadkőműves lehetett, mégis meg tudta őrizni hazája szuverenitását. Mivel a kínai vezetés nem adott lehetőséget a zsidó szabadkőművességnek, hogy beépüljön a hatalmas birodalom irányító szervezeteibe, a Mao utáni átmenet során nem tudták "elprivatizálni" a kínai állam vagyonát. Kína példája bebizonyította a világnak, hogy a szocialistának nevezett államkapitalista gazdasági képződmény is működtethető eredményesen, ha azt nem zsidók, hanem kínaiak vezetik. Definiálható tehát: A világ bármely szorgalmas népe, amely képes elhárítani magát a zsidóság "segítő" közreműködését, bármilyen társadalmi-gazdasági rendszerben maradandó értéket teremthet.

Az arab világ helyzete sajnos különbözik Ázsiától. A csaknem egyedüli értékesíthető nyersolaj kitermelése olyan fejlett és drága technikát igényel, amelyet saját erőből a háború befejezése után megoldani nem tudott. Lehetőségeiket a tőke és a világ ipari fejlődése determinálja, nem különben gyarmati helyzete.

A szabadkőműves eskü nemcsak a szovjet vakolókat kötelezi, hanem magyar "testvérszervezetüket" is. Ne tévesszen meg senkit Rákosiék kétarcú politikája a szabadkőművesség betiltásával kapcsolatban. Ezzel a módszerrel könnyűszerrel megszabadulhatott azoktól a háború előtt

szabadkőműves páholyokba karriervágyból belépett arisztokratáktól és nem zsidó tagoktól, akik az új kurzus kiszolgálására, esetleg kockázatot jelentettek volna. Bár nagy valószínűséggel ebben Rákosi tévedett. Ezek a magyarságtudatokat már évszázadokkal korábban elfelejtett arisztokrata és főrendi hasznos gojok, akik gyakori pénzzavaraik miatt már az utóbbi másfél évszázadban amúgy is a zsidók zsebéből éltek, erre minden gátlás nélkül készek lettek volna. Mintahogy minden zokszó nélkül kiszolgálták a 300 éves Habsburg uralmat is. Szinte kivétel nélkül Bécsben éltek, ott voltak palotáik, házaik. Többségük már beszélni sem tudott magyarul. Csak a jövedelmüket tápláló ősi birtokaik – ami a néhány évszázados pazarlásukból még megmaradt – voltak Magyarországon. Szerencsétlen jobbágyaik könyörtelen kizsákmányolásából. Ennek az 1860-as éveket követően egyre szűkülő lehetősége után a zsidók korrupciójából nyert pénzt külföldön nagyvonalúan elszórakozták. Szinte alig volt olyan arisztokrata főrangú vagy még valamilyen birtokkal rendelkező nemesi család, amelynek legalább egy tagja nem a katonai pályát választotta, de nem azért, mert ősei hazáját kívánta védeni. Nem igyekezett tudását fejleszteni és előmenetelre sem vágyott. Megelégedett a huszárkapitányi színvonallal, ahol tetszetős egyenruhájában kártyázta és dorbézolta el ősei maradék vagyonát.

Rákosi a szabadkőműves páholyokat betiltotta ugyan, de a Moszkvából hazaszédelgett zsidóság élén, az általuk uralt Magyar Dolgozók Pártja (MDP) működését szabadkőműves alapokra helyezte. Már a Szociáldemokrata Párttal való egyesülés előtt – úgy tűnik volt valami titkos jogcíme rá – kötelezte az SZDP vezetőit, hogy a nemzeti tudattal akár csak kicsit is rendelkező tagjait "jobbaldalinak" bélyegezve zárja ki pártjukból. A párt hierarchiája is teljes mértékben

megegyezett a páholyokéval. Az alsóbb pártszervek a sablonos szocialista retorika kivételével nem tudtak a felsőbb pártszervek titkos munkájáról. Csak a tájékozottabbak tudták a valóság egy részét a leküldött határozatokból kiolvasni. Ha pedig ezek nem tudták a róluk feltételezett együgyűséget hihető módon megjátszani, hanem jelét adták "jól értesültségüknek", nem kellett sokat várniuk, hogy megtudják; az imperialisták szolgálatába szegődtek, miáltal lakásukat az ÁVH börtöneivel cserélték fel. Az 1948 utáni nyolc évben 1956-ig a szabadkőműves legfelsőbb zsidó pártirányítás kivételével a magas kvalifikáltság, az értelem kimondottan hátránnyal járt. Ennek egyenes következménye, hogy a tudatlanság, a gyenge szellemi képzettség párosulva a vak engedelmességgel – ha csak valaki esetében gyanút nem fogtak – jelentős előnyére vált gazdájának. Így történt, hogy komoly munkakörökbe – ahová már zsidó nem jutott – kerülhettek egyszerű munkások, cipész és szabó segédek. Természetesen kiválasztásukat több "káderezés" előzte meg. Ilyenek még a moszkoviták között is jócskán akadtak. Például Péter Gábor altábornagy az ÁVH nagyhatalmú főnöke nadrágszabó volt. E zsidó, ritkább esetben nem zsidó hatalmasságok mögött mindenütt ott álltak a szovjet tanácsadók.

A vádlottak nem létező bűnösségének elképesztő beismerése a közömbös magyar polgárt megzavarta. Ez a szabadkőműves módszer a legszélesebb dimenziókban a Rajk-per során kitapintható közelségbe került. Mindszenty hercegprímás vagy a későbbi standard elleni vádlottak koholt vádjainak tárgyalása során ezek még csak nyomokban figyelhetők meg, ahol az ilyen típusú vallomásokért valóban a pszichikai és kémiai manipulációt kell keresnünk. Az eredendően kommunista ellenes magyar lakosság titokban örült Rajk László tragédiájának. Baráti beszélgetések során

nem kis iróniával mondogatták: hadd irtsák egymást a kommunisták, legalább előbb elfogynak. A párt tagjai azonban minden szinten aggódni kezdtek. Nem értették, hogyan fordulhatott ez elő. A Rajknak és társainak tulajdonított vádak, azok beismerése ellenére nem hitték el. Álmatlan éjszakáikon kínos víziók gyötörték őket. Nem tudtak szabadulni a gondolattól, ha ez Rajkkal megtörténhetett, akkor velük még inkább megtörténhet. Kétségtelen, hogy Sztálin és Rákosi a Rajk-perrel a párttagság félelmét és engedelmességét nagy mértékben növelte. Sikerült elérnie, hogy kisebb megszorítás esetén ezek a már – akár tudtukkal, vagy anélkül – szabadkőművessé gyúrt "testvérek" új szóhasználatral elvtársak akár szüleiket, feleségeiket vagy gyermekeiket is nemcsak elárulják, hanem ártatlanul az ÁVH kezére adják. A szegénységben élő, de erkölcsében jellemes magyar polgár mélyebbre süllyedt, mint amit legrosszabb álmában átélhetett. Szó szerint a pokolban érezte magát, ahonnan úgy tűnt, élete végéig sem szabadulhat. Nem kevesen választották lelkiismeretük súlya alatt az öngyilkosságot. Nem egyszer még hithűnek ismert kommunisták is. Közismert, hogy Zöld Sándor belügyminiszter 1951 tavaszán – amikor várható letartóztatásáról értesült, családjával együtt öngyilkos lett.

A nem zsidó magyar szabadkőművesek, bár felvételük alkalmával a szigorú fogadalmakat és az ősi esküt letették, bíztak abban, hogy ezek csak formaságok. Különösképpen igazságérzetük lázadt fel a valótlan vádak hallatán, gondolván, ők nem is szegték meg szabadkőműves fogadalmukat vagy esküjüket. Ennélfogva nem voltak hajlandók első szóra bevallani a koholt vádak. Ezekhez tartozott Rajk László is. A sorozatos verések és az egyre durvuló kínzások sem bírták rá a hamis vallomásra. Alig hihető pedig, hogy zsidó felesége révén ne ismerte volna az

ugyanehhez a "kaszthoz" tartozó párt- és minisztertársai eltorzult lelkialkatát. Mivel a Titó-ellenes nemzetközi figyelemelterelő hecckampány során Rákosi időzavarba került, kénytelen volt Kádár János útján figyelmeztetni szabadkőműves elkötelezettségére. Kádár tehát – Rákosi utasítására – a börtönben igyekezett kioktatni Rajk Lászlót, tegyen beismerő vallomást, mert a pártnak most erre van szüksége. Ezzel az "okos" magatartásával nagy szolgálatot tehet a pártnak és az életét is megmentheti.³⁶ Ha halálra is ítélik, azt nem hajtják végre, hanem titokban a szovjet párt valamely krimi üdülőjébe viszik, ahol családjával együtt élete végéig békességben élhet.³⁷ Rajk László gyorsan felmérte kétségbeejtő helyzetét. Könnyen megállapította, egyebet úgy sem tehet, szót fogadott. Majd csak kötéllal a nyakában értette meg, hogy szabadkőműves testvérei melyik "krimi üdülőbe" utalták be. A kivégzését Rákosi utasítására végignéző Kádár arcába kiáltotta: "János, becsaptál!"³⁸

A Rajk-per után – szovjet mintára – iszonyú "tisztogatás" következett magában a pártban, de a társadalom teljes egészében is. A pártból nagy igyekezettel szűrték ki a "befurakodott ellenséget". Ártatlan magyar polgárok tízezrei járták meg az ÁVH börtöneit, internáló táborait. Magyar vér árán megmentett zsidók légiója ütötte és kínoztta a nemzet legjobbjait. Nemegyszer azokat, akik a munkaszolgálati kötelezettség elől még rejtegették is őket. A keresztény szellemben nevelkedett naiv magyar polgár csak most eszmélt rá; nem volt demagógia mindaz, amit Hitler a zsidókról mondott. Azok elvetemült kegyetlensége meghaladta minden képzeletét.

A hadifogságból hazatérő katonáinkat zsidó, de legalábbis zsidó vezetésű igazolóbizottságok szűrték meg. Szinte mindenkinek feddő módon feltették a banális kérdést, hogy

miért vonult be, miért engedelmeskedett a behívóparancsoknak. A már eleve megfélemlített emberek egyike sem mert visszakérdezni, hogy ő miért ment el az auswitzi munkatáborba. Ez a "miért vonult be?" zsidó filozófia magában hordozza annak feltételezését, hogy a zsidóság önként vonult be a számára létesített munkatáborokba.

A magyarországi katolikus egyházat Mindszenty József bíboros bebörtönzésével a kommunista hatalom lefejezte. Rendeleti úton felosztatják és betiltják a katolikus szervezeteket, majd államosítják az egyházi iskolákat, bevezetik a fakultatívnak nevezett vallásoktatást, amely egyet jelent a keresztény oktatás betiltásával. A nyugati hatalmak látszólag tiltakoznak ezen intézkedések ellen, sőt az ENSZ egyik szervezeténél a Hágai Nemzetközi Bíróságnál panaszt is tesznek a kelet-európai vallásüldözés ellen. Az egyházi vezetőknek azonban kínos meglepetésben lesz részük. A Hágai Nemzetközi Bíróság elveti a nyugati hatalmak panaszát mind Magyarország, mind pedig Bulgária és Románia ellen. Ez a nemzetközi határozat, amely mintha csak kommunista megrendelésre született volna, kellően megalapozta Rákosiék vallásellenes hadjáratát. Rövidesen bíróság elé állítják Grösz József kalocsai érseket, és megalakul a katolikus papok országos békebizottsága is. Ezek a békepapok a mai napig a keresztény egyházak ki nem tisztított szégyenfoltjai maradtak.

Az 1948-as "fordulat éve" után a kommunista kormányzat vad hiénaként veti rá magát a parasztságra. Míg az 1945-ös és 1947-es országgyűlési választások kampánya során tagadta, hogy a mezőgazdaságot kolhozosítani szeretné, sőt erőteljesen bizonygatta, Magyarországon ez az út nem is lenne járható – a hatalom birtokában megkezdte a mezőgazdasági üzemek szervezését. Parasztságunk ellenállását gátlástalan erőszakkal igyekszik megtörni. Az

egyéni gazdákra olyan beadási kötelezettséget rendel el, amelyet azok teljesíteni nem tudnak. Lesöprik padlását, elrabolják évi élelmiszerkészletét. Megtiltják az áruhalmozást. A házkutatások mindennaposakká válnak a falvakban. Ha valakinél 3-4 kg cukrot találnak, azt elkobozzák és áruhalmozásért börtönbe zárják. A börtönök gyorsan megtelnek. Elég, ha saját hízóját engedély nélkül levágja, máris letartóztatják. Engedélyt pedig csak akkor kap, ha képtelen beadási kötelezettségének eleget tenni. Ezernyi módját ejtették, hogy a parasztot börtönbe zárhassák. Ha valaki a hatalom hibáiról mert beszélni, azt az ÁVH "dupla látogatással" tisztelte meg. Először titokban, amikor portáján elrejtette a fegyvert, másodszor pedig, amikor megtalálta. Ezek a népköztársaság fegyveres megdöntésére irányuló "cselekmények" nagyon szigorú büntetéssel jártak. Általában több, mint egy évtizednyi börtönnel sújtották. Ehhez képest Magyarország az évszázad végére eléri majd az ígéret földjére, amikor százmilliárd forint sikasztásáért sem adnak majd két év felfüggesztett börtönnel többet. Igaz, aki ennyi pénzhez hozzáfér, az sohasem magyar ember, hanem tagja valamely titkos társaságnak. Újabb szóhasználat maffiának.

Mindezek ellenére a termelőszövetkezet névre magyarosított kolhozok szervezése nem ment könnyen. A magyar parasztság szívós és méltó ellenfelévé vált a moszkvai zsidó megváltóknak. 1951 tavaszán a proletárdiktatúra a parasztság okos ellenállása következtében kénytelen az örökös mezőgazdasági túltermeléssel küszködő Magyarországon bevezetni a zsír- és kenyérgyrendszert. A marxista-leninista ideológia a parasztságot szervezetben, egymástól nagymértékben elszigetelt "rétegnek" deklarálta és a "jól szervezett" proletáriátus alárendeltségébe utalta. A mezőgazdaság "átszervezése"

mégis sokkal keményebb diónak bizonyult, mint a munkásosztály" igába hajtása. Úgy tűnik, nemcsak Magyarországon. Sztálin panasolja egy alkalommal Churchillnek, hogy a mezőgazdaság kolhozosítása nagyobb küzdelmet jelentett a szovjet hatalom számára, mint a második világháború.³⁹ A magyar paraszt nem dőlt be a zsidó sajtó semmiféle ámitásának. Hiába közölték meggyőzőnél meggyőzőbb cikkeiket a termelőszövetkezetekbe való "tömeges belépésekről". Hiába hajtottak ki kettőszáz parasztot Erdei Ferenc vezetésével küldöttségnek nevezve a Szovjetunióba a kolhozok tanulmányozására. A korabeli sajtó nevetséges felhívást tett közzé, amelyben ez a küldöttség felhívja a parasztságot; kövesse a szovjet példát, lépjen be a termelőszövetkezetekbe. Ezek az együgyű módszerek falrahányt borsóként hullottak vissza kiötlők nyakába.

A parasztság gyűrásával párhuzamosan folyt a "munkásosztály" megnyomorítása is. Véget nem érő munkaversenyek, normaemelések zsákmányolták ki egyre fogyó munkaerejét. Mindezt betetőzve alacsony munkabéréből békekölcsön címén további tizedet zsaroltak ki. A magyar munkás ilyen sokat, ilyen kevés bérért még a legvadabb kapitalistának sem dolgozott, mint a "munkáshatalomnak". Ráadásul inséges keresetének az üzletekben szinte alig volt valami árufedezete. Az országban teljes mértékben szünetelt a lakásépítés. A háború okozta épületek helyreállítása is csupán jelképes értékű volt. Budapesten az égető lakáshiányt társbérletekkel próbálták megoldani, ami azt jelentette, hogy a kétszobás lakásban lakó főbérlet családjainak számától függetlenül kény-szerítették egy másik család befogadására. Személyesen találkoztam a XIII. kerületi Angyalföldön olyan esettel, amikor egyszobás lakásban lakott két család, még hozzá gyermekekkel. A kom-

munista hatalom kiépülésével megjelenik – Milovan Djilas szóhasználatával élve – az új osztály, a pártoligarchia.

A régi vagyonos réteg és az uralkodó osztály villáit, lakásait a Moszkvából és Auswitzból Magyarországra özönlött zsidóság, mint az új hatalom megtestesítői maguk között osztották fel, a hasznos goj "munkáskádereknek" ebből már nem jutott. A társbérletből való kiemeléshez lakásra volt szükség. A zsidó kormányzat ezt a rá jellemző módon oldotta meg. A 8130. sz. miniszterelnöki rendelettel 1951 június közepén intézkednek "a volt kizsákmányolók Budapestről való kitelepítéséről". Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy a régi rendszer tisztviselőit és más értelmiségeit maximum ötven kilós csomaggal teherautóra rakták és valamely távoli faluba vitték, nem egyszer istállóban helyezték el. Lakásuk teljes ingóságukkal elkobzásra került, amelyet a "munkásigazgatók" és egyéb pártkáderek részére utaltak ki. Az ott talált kulturális értékeket, mint például könyvtár, érem- és egyéb gyűjtemények mint reakciós kiadványokat, új tulajdonosaik mint "használatlan kacatokat" rövid úton elkótyavetyélték. Az antikváriumok megteltek értékes könyvekkel, a városi ócskapiacok pedig gondosan feldolgozott gyűjteményekkel. A máig nagyon keresett Szilágyi Sándor által szerkesztett, a Millenniumra kiadott: tíz kötetes Magyar Nemzet Története díszkötésben egy napi kereset árán antikváriumokban kapható volt. Öreg éremgyűjtők mesélik, hogy budapesti klubjukban délutánonként ezek a káderek esetenként egész bőröndnyi régi pénzt hoztak be eladásra kínálva. Egy közös asztalra kiöntve mindenki kiválogatta a saját érdeklődési területének megfelelő anyagot, amelyet az "új gazda" bármilyen nevetséges összegért – hisz valódi értékét nem ismerte – eladott. A vidékre telepítettek között számos nyugdíjas volt található, akiktől nyugdíjukat is megvonták. Gyermekeikre nem

számítottak, hisz inséges jövedelmük saját maguk és családjuk ellátását is alig fedezte. Nem maradt más hátra, mint a magukat a termelőszövetkezetekből kimenteni tudó parasztnál élelmiszer fejében napszámos munkát vállalni. Ahol valami kisipari üzem, vagy munkahely működött, a szerencsésebbeket éjjeliőrként foglalkoztatták. A Horthy-rendszer mindenfajta tisztviselőjétől, katonatisztjétől, rendőretől, csendőretől megvonták a nyugdíját.

A zsidó hatalom senkit sem kímélt. A lakásukból kitelepítettek között számosan akadtak olyanok, akik hivatali beosztásuknál fogva mentették, bújtatták a német munkatáborokba való kiszállítás elől azokat a zsidókat, akik most őket mindenüktől megfosztották. Nem véletlenül nevezte Hitler Magyarországot Európa gettójának. De még így is ők voltak a szerencsésebbek. Többségüket az ÁVH börtöneiben kínozták. A tatárjárás és a 150 éves török uralom megközelítően sem okozott annyi szenvedést a magyar nemzetnek, mint az általa keresztényi szeretetből, emberbarátságból üldözése elől befogadott zsidóság. Kollektív háborús bűnössé nyilvánítva vezekelt egy nagy múltú nemzet, akinek egyetlen bűne az volt, hogy még lehetőségein túl is menteni igyekezett zsidó állampolgárait. Miatta vállalta második világháborúban való részvételét és áldozta fel félmillió magyar életét. Ezt a hatalmas áldozatot a fékevesztett zsidóság 1946-tól 1954-ig terjedő években a maga módján köszönte meg, amelyért most még kárpótlást is kér. Nem is akármilyent!

Ennek érzékeltetésére kénytelenek vagyunk egy; a Magyar Kossuth Rádióban 1996 júliusában sugárzott rádióhírt megismételni: "A magyarországi zsidóság teljes kárpótlása lehetetlen, mert a tényleges kár nagyobb, mint a Magyar Nemzeti Vagyon összessége."